

- Alla pengar? sa kommissarie Aronsson.
- Ja, sa Allan. Du vet den där resväskan med biblar?
Innan biblarna kom dit var den fylld med pengar, ungefär femtio miljoner kronor.
- Det var det jäv... sa kommissarie Aronsson.
Femtio miljoner?
- Minus en del utgifter som vi haft, sa Allan.
- Gerdin begärde ordet.
Han menade att vännerna och miljonerna hörde ihop.
Alla borde åka på semester tillsammans, för det fanns inget Per-Gunnar Gerdin längtade mer efter än att bli serverad en paraplydrink under ett parasoll.
- Det låter som en god idé, fast något paraply vill jag inte ha, sa Allan.
- Julius sa att han höll med Allan. Regnskydd över groggen var inte nödvändigt. Speciellt inte om man redan låg under ett parasoll, och solen sken från en molnfri himmel.
- Hur vill du ha din semesterdrink? frågade Benny och vände sig till Aronsson.
- Aronsson sken upp. Han skulle få följa med!
Han skulle just svara på Bennys fråga när Gunilla utbrast:
- Gärna semester, men jag åker inte en meter utan Sonja!

Stämningen blev tryckt runt bordet.

Hur skulle de kunna åka på semester med en elefant? Och inte hade de några giltiga pass heller.
Den ende som inte tappade modet var Allan Karlsson.

- Kan man få låna en telefon? frågade han.

***

Allans goda vän Amanda var fortfarande i livet.
Hon var rena ungdomen, bara åttiofyra år gammal.
Hon hade kvar sitt lyxhotell på Bali, där hon bodde i en egen svit.

Amanda blev överlycklig när Allan ringde och undrade om det fanns rum lediga.
Hon sa att Allan och hans vänner var innerligt välkomna till Bali. Elefanten också.

Allan sa att de snart skulle dyka upp allihop.

- Skynda er hit, käre Allan! sa Amanda.

Rätt blir fel

Åklagare Ranelid hälsade journalisterna välkomna till eftermiddagens presskonferens.

Han berättade att han hade ett sorgligt besked.

Det handlade om polishunden Kicki.

Som alla visste hade hon markerat för död kropp på dressinen i Åkers Styckebruk.

Det ledde i sin tur till slutsatser, som tyvärr var helt fel.

Det hade nämligen kommit fram att hunden

hade förlorat förståndet och inte gick att lita på.

Det fanns helt enkelt aldrig något lik på dressinen.

Polishunden var avlivad, och det var ett klokt beslut, enligt åklagaren.

(Att Kicki i stället var på väg till hundförarens bror i Härjedalen fick åklagaren aldrig veta.)

Åklagaren sa också att polisen i Eskilstuna missat att informera honom om *Never Agains* nya verksamhet.

Om han känt till att klubben ägnade sig åt bibelstudier skulle han givetvis ha lagt ner utredningen med en gång. På grund av en tokig hund och felaktig information drog åklagaren alltså rätt slutsatser, som visade sig vara fel.

Detta ville åklagare Ranelid be om ursäkt för, trots att han gjort rätt hela tiden.

När det gällde den påträffade kroppen i Riga skulle en ny mordutredning göras.

Däremot var fallet med den döde Bengt Bylund avslutat. Det stod helt klart att ynglingen dött i ett terrordåd.

Åklagaren berättade i detalj om vad Allan Karlsson och de övriga haft för sig under de senaste veckorna. Han visade även upp bibeln som han fått av Bosse Ljungberg.

Till åklagare Ranelids stora förvåning nöjde sig journalisterna med hans historia.

Mr Dollars på Bali

Vännerna hade bråttom att lämna Sverige. När som helst skulle någon journalist hitta till Klockaregård. Då var det lugnast om stället redan var övergivet.

Inte långt från gården låg Skaraborgs flygflottilj. Där hade militären stora transportplan som lätt skulle kunna rymma en elefant. Gunilla talade med en överste på flygflottiljen. Men han var väldigt tjugig. Han ville se alla möjliga intyg och tillstånd innan han var beredd att forsla en elefant till Bali i Indonesien. Vidare måste planet göra fyra stopp på vägen. Under varje stopp skulle en veterinär kontrollera djurets hälsa.

- *Fy fan* för den svenska byråkratin, sa Gunilla och ringde i stället till flygbolaget Lufthansa i München.

Det gick inte bättre där. Även tyskarna ställde en massa krav. För det första krävdes intyg på vem som ägde elefanten.

För det andra måste man visa upp ett tillstånd för att resa in i Indonesien.

För det tredje måste en veterinär följa med på planet. När alla papper var klara kunde man tänka sig att göra en resa om tre månader.

- *Fy fan* för den tyska byråkratin, sa Gunilla och ringde i stället direkt till Indonesien.

Det tog lång tid innan hon fick tag i ett flygbolag där personalen kunde prata engelska.

Men på ön Sumatra fanns ett flygbolag som gärna tog en tur till Sverige och tillbaka, mot rejäl betalning förstås.

Någon veterinär behövdes inte. Varför skulle det behövas?

Det enda som krävdes var att svenskarna ordnade med tillstånd att landa på Bali.

***

Avresan skulle ske från Landvetter utanför Göteborg. Lite besvärligt blev det förstås innan sällskapet kunde ge sig i väg. Men det löste sig, tack vare skickligt ijugande och skickligt förfalskade papper. Allt verkade trovärdigt.

Ingen frågade om pass, eftersom man sagt att man skulle till Köpenhamn i Danmark.

Och för att åka inom Norden krävdes inga pass. Turen tog elva timmar, utan ett massa onödiga stopp på vägen.

Den indonesiske flygkaptenen meddelade att planet närmade sig Balis flygplats. Det var dags för Allan att plocka fram pappret som visade att de hade tillstånd att landa. Något sådant papper hade inte Allan, men det oroade honom inte. Han tog över pilotens hörlurar och mikrofon. Sedan anropade han flygplatsen.

- Hallå? Bali Airport?

- Vem är ni? Var kommer ni ifrån?

Ni har inte tillåtelse att landa, sa flygledaren.

- Mitt namn är Dollars, sa Allan.

Ett Hundra Tusen Dollars.

Det blev tyst från flygledartornet.

Den indonesiska piloten tittade beundrande på Allan.

Till slut hörde flygledaren av sig igen.

- Hallå? Är ni där, mister Dollars?

- Ja, det är jag, sa Allan.

- Ursäkta, men vilket var ert förnamn, mister Dollars?

- Ett Hundra Tusen, sa Allan. Jag önskar tillåtelse

att landa på er flygplats.

- Ursäkta, mister Dollars. Ni hörs lite dåligt.

Skulle ni vilja säga ert förnamn igen?

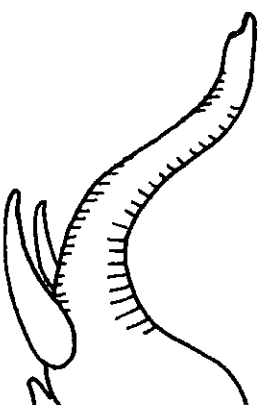
Nu var förhandlingen i gång.

- Mitt förnamn är Två Hundra Tusen.

Har vi ert tillstånd att gå in för landning? sa Allan.

- Ni är hemskt mycket välkommen till Bali,

mister Dollars. Det ska bli ett nöje att ha er här.

Två bröllop och fyra vinare

En dryg timme efter landning var Allan och hans vänner framme vid Amandas hotell. Efter välkomstpussar och välkomstramar gick gästerna till sina rum.

Sonja fick sträcka på benen i hotellets stora trädgård. Amandas sa att det tyvärr inte fanns så många elefantkamrater till Sonja på Bali. Men hon lovade att snarast ordna med en elefantpojkvän från ön Sumatra.

Hon lovade också att det framåt kvällen skulle bli ett hejdundrande kalas och föreslog att gästerna skulle börja med en tupplur.

Tuppluren fick vänta för Per-Gunnar Gerdin och hundträningen. De gick ner till stranden i stället. Där satte de sig till rätta med varsin drink. Gerdin hade en röd drink med parapy. Allans drink var helt genomskinnig och utan parapy. Allt var precis som det skulle.

***

Lyckan höll i sig för vännerna på Bali.
Benny friade till Gunilla, som svarade:
- Ja, för satan! Nu med en gång!

Bröllopet hölls kvällen därpå och varade i tre dagar.

Per-Gunnar Gerdin låg dag ut och dag in på stranden och drack paraplydrinks i regnbågens alla färger.
Bosse och Julius Jonsson köpte en fiskebåt som de sällan lämnade.

Aronsson blev en populär person.

Många ville lära känna en poliskommissarie, som kom från världens ärligaste land.

Allan och Amanda tog varje dag långa promenader på stranden utanför hotellet.

De hade alltid mycket att prata om, och de trivdes allt bättre i varandras sällskap.
Det gick inte fort, för de var gamla.

Efter en tid började de hålla varandra i handen, för balansens skull. Sedan valde de att äta sina middagar tillsammans, bara de två.
Det blev för stökigt med alla de andra.
Och till slut flyttade Allan in till Amanda för gott.
På så sätt kunde Allans rum hyras ut till någon turist i stället.

Under en av promenaderna frågade Amanda om de skulle göra som Benny och Gunilla, det vill säga gå och gifta sig.

Allan såg inga hinder för detta.

- Då säger vi så? sa Amanda.
- Då säger vi så, sa Allan.

Och så höll de varandra extra hårt i handen, för balansens skull.

* * *

Utredningen kring Hinken Hulténs död ledde inte fram till något. Polisen i Riga letade rätt på fyllo som lämnat in Mustangen på bilskroten. Det gick inte att få ett vettigt ord ur honom.

Sedan kom de på att de skulle trycka i honom en flaska rödvin. Då gick det genast bättre. Fyllo berättade att han inte mindes vem som bett honom ta hand om bilen.
Men han mindes mycket väl att han fått fyra vinare som tack för besväret.

Efter ett par dagar hörde en journalist av sig och ville veta hur det gick med mordutredningen.

Det samtalet slapp åklagare Ranelid ta. Han var på semester, hade tagit en sista minuten-resa till Las Palmas.
Egentligen ville han komma ännu längre bort från allting. Bali hade han hört var vackert. Men dit fanns inga lediga platser. Kanarieöarna fick duga.

Och där satt han nu i en solstol under ett parasoll,
med en parapydrink i handen,
och undrade vart Aronsson tagit vägen.

Han hade visst sagt upp sig och bara försvunnit.

